

ლიცეოს ცუხული საშუალო

საშუალოს მუნიციპალიტეტის ბაზეთი „საშუალოს მოამბის“ დამატება
№7, 4 ნომერი, ოთხშაბათი, 2020 წელი

წიგნი გამოიცა ქინძათის საჯარო სკოლის ქართული ენისა და ლიტერატურის პედაგოგის ელიკო ქართველიშვილის ფინანსური მხარდაჭერით.

ია

გაზაფხულდა. იამ მორცხვად ააფახულა ნაზი წამწამები. სულიერმა თუ უსულო არსებამ თვალი ვერ მოსწყვიტა ბუჩქებში მიმალულს, პანანინა, სურნელოვან ყვავილს. ყველა შესცივინებდა უფაქიზესს. მთელი ტყე ცხოვრობდა დიდ, მეგობრულ ოჯახად. ერთ დღეს გამოჩნდა ცელქი, მოუსვენარი გოგონა, რომელიც მხიარულად დარბოდა, ბალახებს წინკნიდა, ყვავილებს თავებს აცლიდა, ხის ტოტებს – ყვავილებს. იაც ამოგლიჯა, ნაკუნებდა აქცია, გადაყარა. საბრალო ია მწარედ აქვითინდა. შეწყდა ჩიტების სიმღერა. ბალახებმა, ხეებმა მოიწყინეს. ირგვლივ სულიერმა ხმა გაკმინდა.

გოგონა გახევდა, მიხვდა თავის დანაშულს, დაიჩოქა. ბოდში მოუხადა ყველას. გაიქცა. მოიტანა უამრავი ნერგი ლამაზი ყვავილისა. დარგო. ყოველდღე მიდიოდა მათთან, უვლიდა, რწყავდა, ეალერსებოდა, კოცნიდა.

მარიამ გელაშვილი

მუხა

ულრან ტყეში იდგა ერთი ბებერი მუხა. მის გარშემო ყვავილები ყვაოდნენ. ნაძვებზე ჩიტები ერთმანეთს ელაპარაკებოდნენ. ამ მუხაზე მარტო კოდალა თუ დაჯდებოდა ხოლმე.

ერთ დღეს ძლიერი ქარი ამოვარდა. ხეებს ტოტებს ამტვრევდა. ცხოველები და ფრინველები თავის სახლებში შეეყუჟულიყვნენ. ყვავილები კოკრებში დაიმაღლნენ. მუხის ფულუროში კი მიწა ცვიოდა.

მოვიდა მეორე გაზაფხული. აყვავდნენ ყვავილები. ჩიტები ისევ ელაპარაკებოდნენ ერთმანეთს. უეცრად მუხამ შეიხედა თავის ფულუროში, დაინახა, ია ამოსულიყო. მუხა სიხარულისაგან ატირდა. აღარ იყო დაღონებული, იგი იასთან ერთად ყვაოდა.

ლიზი გელაშვილი

პატარა სოკო

– გუშინ იწვიმა, სოკო ამოვიდოდა, მოდი, წავიდეთ ტყეში.
– რა კარგია, წავიდეთ, – დაეთანხმა ნინიკო მარის.
გოგონებმა მთელი ტყე მოიბინეს, მაგრამ ვერაფერი ნახეს. სოკოები, მართლაც, ამოსულიყვნენ, მაგრამ ფოთლების ქვეშ საიმედოდ დამალულიყვნენ და თვლემდნენ.
– დაგბრუნდეთ სახლში, მალე დაბინდდება, არ დაგვაგვიანდეს, მშობლებიც იწვიულებენ, – თქვა ნინომ.
– სახლში სირცხვილით როგორ მივიდეთ ცარიელი კალათით? – დაღონდა მარი.

უეცრად გოგონებმა ხის ქვეშ შეამჩნიეს ციცქნა სოკო. ფოთლებს ველარ მოესწროთ მისი დამალვა თავიანთი ფრთის ქვეშ.

– ეს ერთი ციდა სოკო ვის ეყოფა? იყოს, გაიხაროს, – თქვა გულდანყვევით მარიმ. ნინიც დაეთანხმა. ხელმოცარულმა გოგონებმა მოკურცხლეს შინისაკენ.

მაგდა დაბრუნდაშვილი

თოვლი

გათენდა. ფანჯრიდან ეზოს გაგხედე და უნებურად შევეყვირე: „თოვლი მოსულა!“ რატომღაც ძალიან მიხარია პირველი თოვლი, მიყვარს... განსაკუთრებით უჩვეულო განწყობას მიქმნის. გარშემო ენით აუნერგელი სილამაზეა. თავი ზღაპრულ სამყაროში მგონია. ხეებთან ერთად საოცრად აღიქმება თოვლის სილამაზე. თეთრ სამოსში მორთული ხეები ერთმანეთს ჩახუტებიან. სიმძიმით თავები დაუხრიათ. უხმოდ, დუმილით შეჭხარიან ერთმანეთს. მიყვარს სპეტაკი თოვლი, სუფთა და კრიალა. პირველი თოვლი ძალიან ლამაზია, ძალიან მშვენიერი!

გიორგი ხარაზიშვილი

მთები

– ცაში ვართ აზიდულნი – ამაყნი, ზვიადნი, ლამაზნი, ჩვენ ვინ შეგვედრება?
– ერთი ამათ დამიხედეთ, ამ ყოყორებს, ცხვრაბზეკილებს, გაბლენძილებს, ქედმაღლებს! – გამოეპასუხნენ მცენარეები, ცხოველები თუ ფრინველები.
– არ ვიბლინძებით, სიმართლეს ვამბობთ, – თქვეს მთებმა.
– როგორც თქვენ ხართ, ისეთივენი ვართ ჩვენც, – უპასუხეს ბალახებმა, ხეებმა, ცხოველებმა, ფრინველებმა. თქვენი თავი სხვებზე დიდად არ უნდა წარმოიდგინოთ, ყველანი ერთი ბუნების შვილები ვართ, ერთად ვალამაზებთ დედამიწას.
– თქვენ მართალი ბრძანდებით, მოდი, შევრიგდეთ და, ამიერიდან, მეგობრები ვიყოთ, რა თქმა უნდა, თუ თქვენც თანახმა იქნებით, – შერცხვათ და თავი დახარეს მთებმა.
– კარგი, თანახმა ვართ, მეგობრობას არაფერი სჯობს!
შერიგდნენ, ხელი ჩამოართვეს ერთმანეთს. სიხარულით აბიბინდა ბალახი. ფერხულს უვლიდნენ ყველანი ერთად, დიდ მინდორზე.

მაგდა ქიტიაშვილი

დოდო ფრინველი

– რა ბოროტი, რა დაუნდობელი ხარ, ადამიანო!..
რატომ დაიწყეთ ჩვენზე ნადირობა? რატომ მოგვიღებთ ბოლო, გაგვანადგურებთ, ჩვენ ხომ არაფერი დაგვიშავებია თქვენთვის? ჩვენ ხომ უწყინარი ფრინველები ვიყავით? ახლა ნანობთ ჩვენს გადაშენებას, მაგრამ რაღას გვიშველით? ხომ არ განვახლებით, აღვდგებით ფენიქსივით?
მე ის ბოლო, უკანასკნელი ფრინველი ვიყავი, რომელსაც თქვენ, შეუბრალებლად, ისარი შიგ გულში გამიყარეთ და გამომასალმეთ სიცოცხლეს! ჩემი ალისფერი სისხლი გადაეფრქვია მცენარეებს, ბალახებს...
თუ ასე გააგრძელებთ ბუნების განადგურებას, თქვენც სამუდამოდ განადგურდებით!
ფრთხილად, ადამიანებო!!!

გიორგი ქიტიაშვილი

მერცხალს

შემოდგომა დადგა და შენც დაგიძიმდა გული მწარედ, მერცხალო, კუდმაკრატელა, სად მიფრინავ, რომელ მხარეს? ჩიტო, ლაღო და ლამაზო, მოყვარე შენი ბუდისა, მთელი ოჯახით მიფრინავ, გამხარებელი გულისა!

ძნელია შენთვის სხვა მხარეს, სამშობლოდან შორს ცხოვრება, იმედი შინ დაბრუნების გულში გინთია ყოველ წამს! ჩიტსაც კი უყვარს თავისი სამშობლო, თქვენ რა დაგემართათ, ქართველნი?!

ლერი ნოზაძე

ღებოეცე

ეთერ გონგლადის სიყვარულით სავსე ლექსები ისეთივე მოკრძალებულია, როგორც თავად ავტორი.

ამჟამად დიასახლისი, დიდ დროს შვილებს და ოჯახს უთმობს.

„ის, რაც სიყვარულმა ლექსად მანერინა, მხოლოდ ჩემი სულის... სულის ნაჟურია...“

ეთერ გონგლადე

* * *

შუალამე ფრთხილად მოდის,
ალბათ, გძინავს, მე კი – არა...
ვარსკვლავებით სავსე ზეცამ
თვალი თვალში გამიყარა.
საცეკვაოდ გამიწვია,
თავი მდაბლად დამიხარა...
ველარც ჰო ვთქვი, ველარც – არა...
ეჭვიანმა მთვარემ ნისლი
ქუდ-ბედივით დამაფარა...
შუალამეც გაიპარა...
ვიცი, მოხვალ, მაგრამ როდის?!
წლები მიდის... განა მოდის?..

* * *

სიყვარულია თავად ღმერთი, – გამიგონია,
ყრმობისას მოვა, თუ ზამთრის პირს – ეს სულ
ერთია...

რადგან ქვეყანა შენი გგონია...
და, ბავშვობიდან, ბრმად რომ მატარა,
იმ სიყვარულის ვერ გამიგია, –
ღმერთკაცი იყო, თუ თვით სატანა?!.
სანამ ჯერ კიდევ შემომრჩა რწმენა,
სანამ ჯერ კიდევ შემომრჩა სული,
მინდა მწამდეს, რაომ ამქვეყნად ჩემთვის
ოდენ საცდურად არ ხარ მოსული...
უშენოდ ყოფნა უცეცხლო დენთია,
სიყვარული კი, თავად, ღმერთია...

* * *

თოვს... ისე მშვიდად, ისე ლამაზად...
ცა ვარდისფერზე ოდნავ ბაცია,
გამომიტაცეს ფიფქებმა შენკენ,
ტანთ ტრფიალების ფლასი მაცვია.
თოვს... შარი-შურით მიყვები ბილიკს,
კვლავ ჰორიზონტთან იყოფა გზები,
ლამე ფიფქივით მადნება ხელში,
და, ღამესავით, შენ მენატრები...

* * *

არ გიკითხო? – ვერ დავხუჭავ თვალებს,
რომ არ გითხრა, ვერ მომაგნებს ძილი,
შემოვიხვევ ფიქრით გამთბარ საბანს
და სიზმრებში შენთან ერთად ვივლი...
შენთან ყოფნით გალალდება სული,
ამღერდება, განათდება მხარე
და, მტრედისფერ ჰორიზონტთან ახლოს,
კვლავ პაემანს დამინიშავს მთვარე.
მენატრები, მენატრები ისე,
რომ არ გითხრა, ვერ დავხუჭავ თვალებს...

* * *

ანთებულ ჩირაღდანით
მიმზერდა თვალი მახვილი,
მზეს შენი სითბო მოჰქონდა,
ქარს – შენი გულის ძახილი...
გადავიშალე საკინძე,
გულისპირს მწვავდნენ ლილები,
სული დაგეძებს, გნატრულობს,
სულს მუდამ ესურვილები...

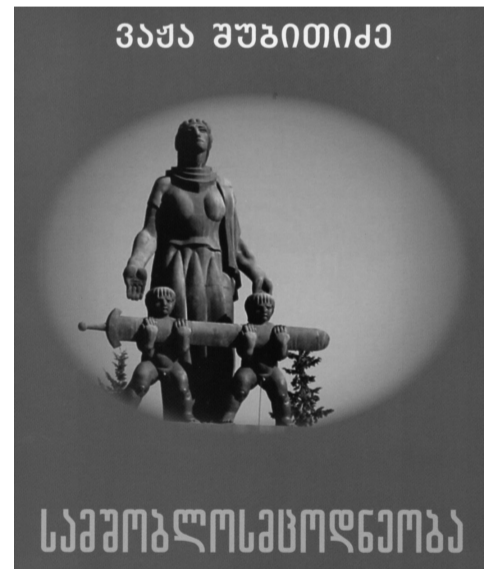
* * *

სუსხია, ჭირხლი დევს,
შენკენ მიხატავს გზებს,
მზის სხივებივით თბილი,
ნაზი სურნელი მდევს.
მოვალ და მოგხვევ ხელს –
თექის მძივივით მსუბუქს
და, მონატრებულს, ბევრჯერ
შემოგველები ყელს...
ძველი გრძობებით სავსეს,
გეტყვი არ ახალს, ძველს:
მიყვარხარ, როგორც უწინ
და... ნუ გამიშვებ ხელს...

ახალი წიგნი

ვაჟა შუბითიძე

„სამშობლოსმცოდნეობა“ – ასეთი მრავლისმთქმელი სათაური აქვს პროფესორ ვაჟა შუბითიძის ახალ კრებულს, რომელიც გამომცემლობა „უნივერსალმა“ დასტამბა.

ბ-ნი ვაჟას უაღრესად საინტერესო ნაშრომებით, მართლაც რომ, განებივრებულია ქართველი მკითხველი. იგი 100-ზე მეტი სამეცნიერო ნაშრომის ავტორი, დავით აღმაშენებლისა და ნიკო ნიკოლაძის პრემიების ლაურეატი გახლავთ.

წინამდებარე კრებულში ქრონოლოგიური თანმიმდევრობით არის წარმოდგენილი და დოკუმენტური წყაროებით გამყარებული საქართველოს ისტორიის უმნიშვნელოვანესი ფაქტები და მოვლენები, ეროვნული სულისკვეთება და ცნობიერება, რომელიც ყველა ქართველს უნდა ჰქონდეს გააზრებული.

წიგნი ერთნაირად საინტერესოა ნებისმიერი სოციალური ფენის მკითხველისათვის.

აღსანიშნავია, რომ კრებულმა დღის სინათლე ჩვენი თანამემამულის, ქველმოქმედ პავლე ლაცაბიძის ფინანსური მხარდაჭერით იხილა. სამწუხაროდ, ბ-ნი პავლე ამ ნაშრომის გამოცემამდე ერთი თვით ადრე გარდაიცვალა.

„სამშობლოსმცოდნეობა“ დროული და აუცილებელი საჩუქარია ჩვენი საზოგადოებისთვის.

ყვითელი ხაზი

„თვალი გავს? – გავს, შუბლი გავს? – გავს, – ესე იგი, გავს!“

მრგვალი ქანდაკების ფუძემდებლად საქართველოში როდენის მოსწავლე – იაკობ ნიკოლაძე მოიაზრება. მანამდე, ვინმე – კათოლიკური აღმსარებლობის მოქანდაკეს შემოუტანია ეს სტილი. იგი ქობულეთთან, თურქების წინააღმდეგ გამართულ ბრძოლაში დაღუპულა. ამდენად, მისი ვინაობა ნაკლებად არის ცნობილი.

30 სექტემბერს, უდიდესი კულტურული მემკვიდრეობით გამორჩეული ქუთაისის შემოქმედებით სინამდვილეს კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი მოვლენა შეემატა, – ქუთაისის მოსწავლე-ახალგაზრდობის პარკში პოეტისა და საზოგადო მოღვაწის – **ზურაბ კუხიანიძის 90** წლისთავისადმი მიძღვნილი, მისი სახელობის ხეივანი და ქანდაკება გაიხსნა, რომლის ავტორი მამა-შვილი – **აკაკი და გიორგი კიკვაძეები** გახლავთ. ძეგლის გახსნის პატივი თქვენს მონა-მორჩილს ერგო, მწერალ **ზაალ ებანოიძესთან** ერთად.

უკვე მე-5 ხეივანი ამშვენებს მოსწავლე-ახალგაზრდობის პარკს, რომელსაც დასვენებისა და, როგორც ამბობენ, თვალისთვის წყლის დაღვინის გარდა, შემეცნებითი მნიშვნელობა აქვს. ეს კი, პარკის დირექტორის, მწერლისა და საზოგადო მოღვაწის – **გიზო თავაძის** დიდი მონდომების შედეგია, რომლისთვისაც საზოგადოებისთვის

ქუთაისის მოსწავლე-ახალგაზრდობის პარკის დირექტორი, მწერალი **გიზო თავაძე** ზურაბ კუხიანიძის ძეგლთან

სასარგებლო საქმის კეთების სურვილი და შესრულების ნიჭიც ერთნაირი მადლით მიუცია უფალს.

ბ-ნი გიზო მის ყველა რესურსს – თანამდებობრივს, მეგობრულსა თუ, უბრალოდ, მოქალაქეობრივს, საზოგადო და, განსაკუთრებით, მომავალი თაობისთვის მეტად საჭირო საქმეში დებდა და დებს ახლაც. მისი ინიციატივით, ზურაბ კუხიანიძის გარდა, მოსწავლე-ახალგაზრდობის პარკში აკაკი წერეთლის, ოტია იოსელიანის, რეზო ქვიციანიძისა და ცისფერყანწელთა ქანდაკებები დაიდგა.

წლების განმავლობაში გამოიცა არაერთი მწერლის რჩეული კრებულიც. ბ-ნი გიზოს და მისი თანამოაზრეების მონდომებით, ერთ დროს გავერანებული და არცთუ კარგი რეპუტაციის პარკი მოწესრიგდა და, ერთდროულად, დასვენებისა და შემეცნების ალაგად იქცა. თანამოაზრეებში კი, მეგობრებთან ერთად, ქალაქის ხელმძღვანელობა მოიაზრება, რომელიც ხელს უწყობს, უპირველესად, საკუთარი ქალაქისა და კუთხის კულტურული მემკვიდრეობის აღორძინებასა და მოვლას. ბ-ნი გიზო იმედოვნებს, რომ ზემოთ ხსენებული კორიფეების გარდა, გალაქტიონის მონუმენტიც დაამშვენებს მოსწავლე-ახალგაზრდობის პარკს.

გიორგი კიკვაძე ახალგაზრდა, მაგრამ უკვე დიდი შემოქმედებითი გამოცდილების მქონე, კონკურსებში გამარჯვებული მოქანდაკეა, რომლის პროფესიული არჩევანი მისი ოჯახისა და გარემოცვის გაგრძელებაა. მამა – ცნობილი მოქანდაკე, ბ-ნი აკაკი კიკვაძე გახლავთ. გიორგის ბავშვობამ ქუთაისის ერთ უბანში თავმოყრილი ისეთი მხატვრების ხელში გაიარა, როგორებიც არიან: **მიხეილ და არჩილ ჩოგოვაძეები, ზურაბ ნითაშვილი, ბერნარდ ნებიერიძე, გურამ კვიციანიძე, ჟორა ჩხეტიანი, ვაჟა ალავიძე, ანტონიო და ირაკლი ჩოგოვაძეები.**

მოქანდაკე **გიორგი კიკვაძე**

გიორგი კიკვაძის მიერ ბრინჯაოში გაცოცხლებული იაკობ გოგებაშვილის, აკაკი წერეთლის, ტიცინისა და პაოლოს, იპოლიტე ზვიჩიასა და ზვიად გამსახურდიას ქანდაკებები ქუთაისის სხვადასხვა ღირსშესანიშნავ ადგილებს ამშვენებს.

გიორგი მშვენივრად მღერის და მიაჩნია, რომ სმენა და სიმღერის ნიჭი მოქანდაკეს ბევრ რამეში ეხმარება.

„**მოულოდნელად მოსული კომპოზიცია შეიძლება 2-3 თვე ტრიალებდეს გონებაში, სადაც თანდათანობით იხვენება და რთულ გზას გადის, ე. წ. კარკასიდან ბრინჯაოს ყალიბამდე. მხოლოდ გარეგნული მსგავსება არაფერს ნიშნავს, თუ შინაგანი განწყობა და კონკრეტული პიროვნებისათვის დამახასიათებელი, თუნდაც, პატარა დეტალი არ იკვეთება ქანდაკებაში. ანატომიურ ცოდნასთან ერთად გემოვნება, ნიჭი და საკუთარ თავზე მუშაობა იძლევა ისეთ შედეგს, რომელსაც სკულპტურული ხელოვნება ჰქვია**“ – ამბობს გიორგი კიკვაძე.

„თვალი გავს? – გავს, შუბლი გავს? – გავს. ესე იგი, გავს!“

ეკა ბაქრაძე

ბიჭები

საუღვაშეზე გაუჩნდებათ ღინღლი და მალე საიალალოდ გაინევენ, როგორც ხარები...
დედის ნაფერებ, ნაალერსებ ცეცხლიან თვალებს სხვისი უბისკენ გააპარებენ!..
გალაღდებიან და სხეულში იფეთქებს ჯიში, თითქოსდა, მართლაც უნახესო მათ გასაღები, მამისგან ნასწავლ სადღეგრძელოს ტოლებთან, ლხინში, თავის ნათქვამად გაასაღებენ.
არ იკითხავენ, რა ანუხებს, რა ულხინს ოჯახს, მათი გაფრენით ვინ იხარა, ან ვინ ენამა...
დაიკოს ნატიფ, თეთრ ხელებით დავარცხნილ ქორორს სხვას მიუშვერენ გასაწენავად.
ნათელ ნაკვალევს დაუტოვებს სახეზე წლები, თუმცა, თვალეები არასოდეს არ ხუნდებიან...
და, ბოლოს, მაინც, ნაომარნი, დაღლილი გზებით, მშობელ კერასთან დაბრუნდებიან...
ალარ დახვდებათ ალარც დედა და ალარც მამა და ბალებივით ყრუ ქვითინი აუფარდებათ, მაგრამ დაგმანულ, ცივ ფანჯრებზე, შხამად თუ ნამლად, იკანკალებენ შავი ფარდები...
მხრებს ჩამოყრიან, როგორც ქარით დაღწილ რტოებს, დანამულ თვალეებს შეავლებენ ეზოს ცირცელებს...
ისევ იტყვიან მამის ნათქვამ სადღეგრძელოებს და დედას ისევ ცოცხალივით დაიფიცებენ...

სათქმელი ქვეყნად

სათქმელი ქვეყნად თავის გზას ეძებს, თან მისდევს დამფრთხალ სულის განგაში, ჩვენში სამშობლოს საქებარ ლექსებს ნახავთ ყოველი მწყემსის აბგაში.
დამიმშვიდდება გული და სუნთქვა, როდესაც სიტყვა ბუდეს იპოვნის, ქართველ კაცს, როგორც ჰაერი სუფთა, ყოველდღე უნდა კარგი სტრიქონი.
სათქმელი ეძებს ხსნასა და იმედს, დაფნის ტოტებში სძინავს გვირგვინებს...
კარგია, როცა ჩაგვივლის ვინმე და შენს სტრიქონებს ჩაილილინებს!..

ზურაბ კუხიანიძე - 90

ნომის სკოლა

დავით არახამია – სამი კრებულის ავტორი, თანამედროვე ფსიქოლოგიურ-ფილოსოფიური ესეს თვალსაჩინო წარმომადგენელი გახლავთ, რომლის მხატვრული, ღრმა და ემოციური პაროქსიზმებითა და ინდივიდუალური ხელწერით გამორჩეული შემოქმედება გულგრილად არ ტოვებს მკითხველს.

უფალო ჩემო

იფერფლება უკვდავების ცხადი ზმანება... ფრთა უყვითლდება განზილებულ, უძირო დარდასაცავს და, ფიქრებით დაღლილს, დუმილით მიმაცილებს ციურ მანათობლის ნელი შრიალი ხსოვნის ჩრდილებში.

რამ გადაბინდა ცის გახსნისას ნაზ ჩრდილებად ბორცვნი, ქალაკნი, ან რამ არია ეს პეიზაჟი – მდუმარე ველთა სიმშვენიერის? – ასე მოთმინებით რომ შეჰყურებენ ფოთლოვანში ჩაყუდებულ, შუბლშეკრულ მზეს. ღვთიურ ხმების ტევრში მოლოდინით გაკენკილ თაღქვეშ, ღორღიანი დღეების წამნამებზე დაკიდულ ცრემლის უდირიჟორო ორკესტრი უკრავს, სულში რომ დაუდევს ბინა.

ეს რა ხმები ჩამოდის ციდან, რად იგვიანებს სიმშვიდე სულის, რატომ ვერ ჩაქრა ცოდვების ცეცხლი?! ნუთუ მოდგა მიმწუხრის დღე და ფოთოლცვენამ გადაიარა ნატერფალებზე? იქით ვინ ჩქამობს, ვინ მოაბიჯებს? მრისხანების კედლიდან შიშის მდინარე ჟონავს!.. დუმს ჰორიზონტი... უმანკო სახეზე მიტკლის სიფითრემ გადამირბინა.

ვინ დააფრქვია ამდენი მადლი, ამდენი ეშხი ვინდააგროვა? გულისთქმა ღელავს...

ვუხმობ სიმშვიდეს და ვაღებ სარკმელს. თვალი ცისკენ გამირბის. დროის სამრეკლოს აცხრება მნათე, ნათელი აწვიმს საოცრებებს – ხსოვნაში მიმწვარს.

საკვირველების შემქმნელო ღმერთო, რამ დაადინა ამდენი სხივი ზღვასა და ხმელეთს?

ხედავ, როგორ განათდა, როგორ ბრწყინავს ეს ცა და მიწა! როგორ მოსჩქეფს ნაზ ფერთა ღელე იმ ქედებიდან? რა შეედრება წინაპართ სისხლით გადარეცხილ მწვანე ველებზე სურნელს მიწისას, სევდად რომ სდევს წამება სულის. ხედავ? შორს, წეროები როგორ მიირწვიან, როგორ შლიან ფრთებს ლურჯი ტყეები?

უფალო ჩემო, დასაბამიდან ამ მზის და მიწის ბატონ-პატრონი შენ ხარ! გთხოვ, დამრთო ნება, მაღალ რწმენით და სავსე ნათელით ვემთხვიო მიწას, რომ შენი ბრწყინვალეობით ძვალთშესალაგში სიხარულის მაჯამ მომწმინდოს ცრემლი...

დაცურდა ცრემლი

არ მასვენებს ფიქრის სარკმლიდან მზირალი, შეშლილი წუთი. საკუთარ სხეულზე მდგარ ფიქრის ტკივილზე ბოლთას სცემს დარდი სულში. დღე-ღამესავით მეცვლება ტკბილი და მწარე. დიდხანს მქონდა გული საგულედან ამოვარდნილი...

ზეცის უსაზღვროებაში, ცისა და მიწის მეზობლად მყოფი, ბევრჯერ მონაქროლი ქარი გამოჩნდა. მოათრევს ნაღველს. გონების თვალწინ ჩაიბაჯბაჯა წლების გადაღმა გაჭენებულმა ბავშვობამ. ფერი მეცვალა ღიმილდანთებულ, სათნო სახეზე. დუმილის ძელზე თავმიყრდნობილს, მაჯას მისინჯავს მიტოვებული ხელჯოხის ჭიხვინი. ყრმობის ცაზე ნაფრენი, წრფელი ცრემლის ჰანგი აკვნესდა. საკუთარი ხმის ექოს მიყურადებულს, დამეუფლა შიში, საშოდან სამარემდე გაბმული...

ზეციერს ვავედრებ, მოთმინების დილაბანდზე ფთილა-ფთილა გაიფურჩქნოს ღრუბელი. მირიად აჩრდილთა შორის, ბინდბუნდის აღანდულ სტრიქონში გადავრგე ხორცის ჯებირგადალახული ცრემლი... მკვდარი მზის ამბორზე თრთის და ირწევა ზეცის კენწერო. გულნატკენი სვე აფრიალებს დაძენილ ტრაურს... გარდასულმა დროებმა წარიტაცეს გული, განაწონი. დარეკა ჟამმა, ჯავრის მჭვრეტელმა. შუბლის განყვეტილ ძარღვის გაჭიმულ ღარზე საკუთარ თავთან შევდექი! სხეულში ღრიალით ჩაბრუნებული ბგერების წარღვნაში, ბედნიერების საბალახოზე, ეჭვით გაპობილი ფუტურო სხეული შემრჩა. ბებერი

ძვლების ხუხულას მომდგარი სიძაბუნის გაგება მიჭირს... ვუზივარ ნაღვლიანი სპექტაკლის დეკორაციით დამშვენებულ ღამეს და ვუმზერ დველფიდან ამოცურებულ, სინანულით გამთბარ სიცოცხლის ღუმელს.

ვუსმენ უფსკრულებში ჩაყლაპულ მთვარის სიმების წკარუნს. ამ ვნების დუღილს არ ცვლის სხვა ვნება. გულში ჩანწული უტყვი ზმანება ქაოსის ლაბირინთს გაჰკვივის, ელამი უკუნის გახსნილი საკინძის ალით. უმოქმედობის ბეჭობს იპყრობს სისასტიკე...

ვეძებ საკუთარი სხეულის ღია კარში შესვლის მიზეზს. ვის, რად უნდა, იქ, ჩემი სტუმრობა? ფიქრში, ოცნების გადამკიდე, საათობით დავიკარგე, მომავალის ჩრდილს ადევნებული, სხეულიდან გამოდევნილი, აზმუვლებული სული... სანამ მე კისერს ვიმტვრევ, სატიკვრის ვულკანამოხეთქილი, სამარტვილო ხვენწა მშვენიერების ცას მიემატა.

ჟამის უსაზღვრო ოკეანეში, სისხლის ბილიკს გაჰყოლილი სიცარიელე ჩემი სხეულის სიჩუმეში ღაღობს. გლოვის ტაბლაზე მარილნალოკი დუმილის ცათამბრჯენი ჩამოინგრა, დაბერდა უღვთოდ. დაგმანულ სიმყუდროვეში ხეირიანად მოფერებაც ვერ მოვასწარი... ბაცი სიზმრის პირშავ ამბორში ღვარძლის ფლოქვი განმიმარტოვდა. ცრემლის ბინულის სვეგანწირული, ეული ხვნემა მოგონებების ცისფერ კარავს ანმყოდან დამშეული მზერით ნამავს. ცივ ნასიმწარში გაცვეთილ ფიქრს მონყურებული კვნესა ბლუჯა-ბლუჯა აპნევს შუქს. ტუჩმობრეცილ, გაურკვევლობის ბეჭობის ქიმზე გაშოლტილა ნასხვისარი ცის ორეული. ფიქრის როდინში დანაყულ ღამეს თავს დაჰფარფატებს მეხსიერების მწვანე მინდორი, გამორიყული სხეულის ტკივილით.

თვალხილულ ბრმებით ავსებულ ცისქვეშეთში სიმწრის სინრფელის ბედს სიცოცხლე სისხლივით დადინდა. ტლაპონაფარცხ აურზაურის სხივმა მიმოცრა ჟამი. ვნების იახტის რწევის ექონანკეპლი ნექტარი წუნკმა საწუთრომ ცად აღავლინა.

სამარადჟამო მორჩილების წყალგამყოფთა ნაოჭებზე ტბორჩამდგარ, ქორფა ნატერფლის გუგიდან დაცურდა ცრემლი...

არ განილვია ეს დაფიქრება

ამენტო ფიქრი... ვშფოთავ, გულისთქმას ველარ ვერევი, ვერ განვერიდე სოფლის ტკბილ-მწარეს. შუბლზე მდის სიმწრის ოფლი და წუთებს ფუჭი ოცნებით ვნაყავ. ყოვლად უმწეო სულს უნდა მოვლა, – ვერ მოვიცალე... თავის გზით მიდის ყოველივე.

არ განილვია ეს დაფიქრება ხმამალალი მიმწუხრის მზეში. კვლავ იფარფატებს ქუფრეული ხმა ამ წარმავალი ჟამის ამარა, გადაკორტნილ ველების თავზე. ვბორგავთ მე და ჩემი ბეჩავი ლანდი, ქანცგანყვეტილნი, გადაუხდელ ბრძოლების გამო, ვუძლებთ დროის ქილიკს და ხვედრზე კვნესის ჟამი სინანულის...

იღბლის მთვლემარე გზებზე ფეთქდება დუმილის ჭურვი! თავზე ვიდგამ მორჩილების გვირგვინს და წამნამებზე დაკიდულ თვალების წვენით ვნამავ მიწას. მეხთატება გვემის სიმებს აჟღერებს არყოფნის მზეში. ოხრავს ცა... ვიზიარებ ცის წუხილს. ცივი იდუმალებით ამეჯაგრა შუადღე, გავხედე შორეთს განოლილ სივრცეს, განზილებული მოლოდინით.

არ ვიცი, რა ვქნა, მიწაზე აღარ მედგომება... რით ვანუგეშო ოხერი თავი? დარჩენილ დღეებზე ვდარდობ, იცვლება ბედის ამინდები, ცაში გადაიშალნენ ჩემი ფიქრები და მის ქონგურებზე ვანიავებ სუნთქვის სიოთა დასიცხულ სევდას.

თითქოს სხვა სამყაროდან მოვსულვარ... ჯავრის ტრიალ მინდორზე ააღდა გონების მწვანე კოცონი, სიმწვანის გვირგვინით იმოსება ფიქრების მთები – წუთისოფლის მწუხარ გზებზე შემდგარი. ჩემს ჭალა-მინდვრებს მიშტერებია სხვისი თვალეები, ჩემი ტკივილი. ტკივილში კრთის ნექტარება, ქუხს მრისხანების ალავერდი. დღევანდელ ჭირის ავდარს შეცვლის ხვალინდელი მართლის დარი.

რისხვაში ვეძებ სიმშვიდეს, სიმშვიდეში – რისხვას. ვერ ვუზავდები, გულისთქმას ველარ ვერევი, ვერ განვერიდე სოფლის ტკბილ-მწარეს. ყოვლად უმწეო სულს უნდა მოვლა, – ვერ მოვიცალე...

საცაა გაბრიელი მომიკაუნებს... გამოვიხურავ სინათლის სარკმელს. თავადვე უნდა ვიზრუნო საკუთარ თავზე. სულს ვანდობ ზეცას, ხორცს მივაბარებ ცოდვებით სავსე მიწას. აქ კი დამრჩება ცრემლი და სიყვარული...